

Publicerad 2013-03-13 17:15 av Mia Popiana

Om jag kunde

Om jag kunde skulle jag skrika som stormarna gör
Skrika med hjärtat så högt att du hör
Sen skulle jag sätta mig på en sten vid havet och vaka
Och hoppas få höra hur du skriker tillbaka

Först då kan vi se på varandra som förr
Först då kan vi öppna vår tillstängda dörr
Där bakom finns tårar vi gråtit
Drömmar vi drömt
Skratt som vi skrattat
Minnen vi glömt

Men fastän dörren är tillstängd
Står fönstret på glänt
Radion är på
Lyset är tätt

Och så ska det vara tills allt blir som förut
Tills kärlek är början och aldrig tar slut
Det är så jag tänker var gång jag går dit
Även om du aldrig mer hittar hit

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mia Popiana med Poeter.se id #44034 innehar upphovsrätten